



## We missen mama meer dan ooit

Het is nu drieënhalf jaar geleden dat hun moeder Ingrid Weijters-Spoor overleed aan de gevolgen van borstkanker. Kim (13), Isa (10) en Max (8) zijn er ontzettend verdrietig over. 'Het is moeilijk om erover te praten', zegt Kim. 'Maar ik weet dat het wel helpt.' Tekst: Esther Smid ~ Foto's: Suzanne Blanchard

Toen Ingrid Weijters in 2009 met een knobeltje in haar borst naar het ziekenhuis ging, bleek de borstkanker al uitgezaaid naar haar lever. Ingrid onderging dertien verschillende chemokuren en leefde uiteindelijk nog vierenhalf jaar. Dat was langer dan de artsen verwacht hadden.

### Vrouwendingen

Kim begreep vanaf het begin van het ziekteproces dat haar moeder niet meer beter zou worden. 'Maar toen mama nog leefde, kon ik me niet voorstellen hoe erg het zou zijn als ze dood was. Mama heeft mijn tiende verjaardag nog net meegemaakt', herinnert Kim zich. 'Een paar dagen later, net voordat mama zelf veertig zou worden, ging ze dood.' Naarmate Kim ouder wordt, mist ze haar moeder steeds meer. 'Ik vind het erg dat ze er niet is nu ik in de puberteit zit. Als ik vrouwendingen nodig heb, wil ik het liefst naar mijn moeder. Gelukkig kan ik straks mijn zusje helpen als zij in de puberteit komt.'

### Zielsverwant

Volgens vader Motalib was zijn zoontje Max de zielsverwant van zijn vrouw. 'Max voelde altijd al aan wanneer er iets aan de hand was. Dan ging hij naar haar toe om haar te knuffelen.' Ook Max mist zijn moeder nog vaak. 'Het lijkt alsof hij steeds beter gaat beseffen dat hij geen moeder meer heeft', zegt Motalib. 'Ik leg hem uit dat hij best mag huilen en mama mag missen. We praten er vaak over.' Max deed vaak spelletjes met zijn moeder. 'Ik speel nu vaak met vriendjes of met Isa', vertelt Max. 'Als ik alleen aan het spelen ben, lijkt het soms wel alsof mama bij mij is.'

Een jaar voor haar overlijden besloten Ingrid en Motalib om rouwverwerkingsdeskundige Tineke in te schakelen. Tineke kwam regelmatig langs om te knutselen en te praten met de kinderen over wat er ging gebeuren. 'Tineke hielp ons om de dingen over mama om te zetten in een knutselwerkje', vertelt Kim. 'Ik had er niet altijd zin in, maar uiteindelijk besepte ik dat ik het wel nodig had. Toen mama dood was, vond ik het knutselen saai. Toen heb ik brieven geschreven aan mama over wat ik nog met haar had willen doen.'

### Herinneringen

Kim, Isa en Max zijn vaak in het ziekenhuis geweest. Isa weet het nog goed. 'We mochten kijken toen mama een scan kreeg. En na de chemo moest mama soms een paar dagen in het ziekenhuis blijven. Ik vond het fijn om haar dan te bezoeken. Toen konden we haar tenminste nog zien. Ik vind het jammer dat mama er niet meer is, ik mis haar elke dag evenveel. Behalve met voetballen, dan ben ik gewoon blij en denk ik er even niet aan.' De kinderen slapen samen op Isa's kamer. Isa en Max onderin het stapelbed en Kim boven. Max: 'Ik kan ook wel alleen slapen hoor, maar het is gezelliger.' Ook Isa vindt het fijner zo. 'Als Max 's nachts verdrietig

*'Als Max 's nachts verdrietig wakker wordt, kan ik hem gelijk knuffelen'*

Isa (10)

wakker wordt, kan ik hem gelijk knuffelen. Soms kunnen we niet meer slapen en dan gaan we allemaal bij papa in bed liggen.' 'Die heeft een heel groot bed', zegt Max. Ingrid liet haar kinderen achter met zoveel mogelijk herinneringen. Ze schreef voor elk kind een boek over vroeger. Ook vulde ze drie kistjes met spullen, waaronder films zoals "Gandhi" die ze aan haar kinderen wilde meegeven. 'Er zit ook een mooie map in', vertelt Max, 'om tekeningen en zwemdiploma's in te bewaren. En we mochten de kistjes zelf beschilderen.'

*'Als ik vrouwendingen nodig heb, wil ik het liefst naar mijn moeder'*

Kim (13)

Kim vindt het erg dat de herinneringen vervagen. 'Ik wil het beeld van mama levend houden. Gelukkig hebben we veel foto's en filmpjes. We kregen ook alle drie een knuffelbeest met de stem van mama. Ze heeft voor ons alle drie iets liefs ingesproken. Als ik het nodig heb, druk ik op het knopje en dan hoor ik mama zeggen dat ik haar lieve grote ster ben en dat ze van me houdt.' Door het hele huis hangen en staan foto's van Ingrid. Motalib: 'Mijn vrouw lag een week opgebaard in huis. Max wist dat het tijdelijk was en zei dat hij mama daarna ook wilde blijven zien. Toen ben ik naar de fotograaf gegaan. Die heeft hard gewerkt om alle foto's van Ingrid op tijd klaar te hebben. ▶

*‘Als ik alleen aan het spelen ben, lijkt het soms wel alsof mama bij mij is’*

**Max (8)**

Voordat het lichaam van mijn vrouw wegging, hingen er overal foto's.’

### **Toekomst**

Ingrid had een erfelijke vorm van borstkanker. ‘Als wij 23 zijn, moeten we onderzocht worden’ weet Kim. ‘Misschien moeten mijn eierstokken eruit. Dan moet ik vroeg aan kinderen beginnen. Ik wil de uitslag wel weten omdat ik niet wil afwachten; bij mama was het al te laat.’

Isa denkt er hetzelfde over. Bang voor de uitslag is ze niet. ‘Natuurlijk is het eng, maar we zijn er dan wel op tijd bij.’

Van jongs af aan heeft Kim een grote hobby: zingen. ‘Ik wilde al heel lang meedoen aan The Voice Kids, ook toen mama nog leefde. Helaas gebeurde het pas toen mama al dood was. Ik vertelde op televisie dat het lijkt alsof mama bij me is als ik zing. Ik zing echt voor haar. Het voelt alsof ze ergens in het publiek zit, naar mij kijkt en trots op mij is.’ Kim vertelde op televisie ook dat als ze rijk en beroemd wordt, ze een deel van haar geld aan borstkankeronderzoek geeft en een deel aan arme mensen in Bangladesh, het geboorteland van haar vader. Inmiddels wil Kim in ieder geval studeren. ‘Wie weet begin ik na mijn studie een eigen bedrijf of neem ik papa's bedrijf over.’

Isa wil later chirurg worden. ‘Kim en Max zijn bang voor bloed, maar ik totaal niet. Ik vind het interessant om bijvoorbeeld een oogbal te onderzoeken.’

Max heeft twee toekomstdromen. ‘Ik wil profvoetballer worden of bioloog, net als Freek Vonk. Ik ben alleen wel bang voor spinnen.’ ●



## Tips van Kim, Isa en Max

**Kim:** Praat over je verdriet met mensen die je vertrouwt.

**Isa:** Als je moet huilen, hoef je het niet in te houden.

**Max:** Je moet elkaar gewoon steunen en helpen.

Kim, Isa en Max kregen alle drie een knuffel van hun moeder en een kistje met een boek vol herinneringen, films en meer bijzondere spulletjes.